

[Elmholt.]

Et andet punkt tager stilling til dagpengesatsen. Det radikale venstre gav i 1968 tilslutning til, at dagpengene skulle udgøre 80 pct. af det, der var den normale arbejds-løn. Da et forslag senere var til behandling, hvorefter satsen skulle hæves til de 90 pct., kunne det radikale venstre ikke medvirke, men stemte imod, og i naturlig forlængelse heraf kan vi naturligvis heller ikke medvirke til det forslag, der her er fremsat. Det kan ikke være rimeligt at sidestille dagpenge og dagløn. Tager man alene transportudgifterne i betragtning, vil dagpengene vel i et ikke ringe antal tilfælde overstige dagløn-
nen.

Jeg er fuldt ud klar over, at arbejdsløsheden i sig selv er en særdeles alvorlig psykisk belastning, men den side af ledigheden er vi jo endda ikke i stand til at råde bod på ved at hæve dagpengesatsen.

Jeg vil i stedet runde af med at sige, at i stedet for disse forslag bør vi samle kræfter og økonomiske midler om at tilrettelægge en økonomisk politik, der på ny kan bringe de flest mulige i arbejde.

Adam Møller (KF):

Som naturligt er, vil en række af de problemer, som berøres i det foreliggende forslag, blive taget op i arbejdsmarkedsudvalget også på anden foranledning, fordi beskæftigelsessituationen, således som den nu og fremover tegner sig, er meget bekymrende, naturligvis, for alle i det danske samfund. Men dette forslag synes jeg ikke giver noget særlig godt grundlag for en sådan forhandling. Det forekommer mig, at forslaget tyder på, at man fra forslagsstillerne synes at have et vist behov for med korte mellemrum at vende tilbage til disse problemer og fremsætte forslag, som man må have en forudgående fornemmelse af ikke har mulighed for at opnå noget flertal her i folketin-
get. Det fremgår af bemærkningerne til forslaget, at man så sent som den 8. januar 1974 har fremsat et forslag. Selve den pågældende lov er fra juni 1973 og altså min-

dre end 2 år gammel, og der er endda sket en ændring af loven så sent som 19. juni 1974.

Jeg kan derfor dårligt opfatte forslaget — også når man ser på urimeligheden og usagligheden i nogle af bestemmelserne — som andet end et forslag, der er udformet for at skabe et propagandagrundlag for det kommunistiske parti. Det er partiet naturligvis ganske frit stillet over for, men det kan jo ikke undgå at påvirke den sympati, hvor-
med andre partier vil se på sådanne forslag. Jeg må derfor sige, at det konservative folkeparti stort set vil afvise det foreliggende forslag.

Vi mener ikke, at det kan være praktisk rigtigt eller rimeligt at føre arbejdsanvisningen i al almindelighed tilbage til fagforeningerne. At den tidligere har været der, og at den er overført til offentlig foranstaltning, er jo i sig selv et udtryk for, at folketin-
gets flertal har ment, at dette var hensigtsmæssigt. Jeg ved meget vel, at der kan være enkelte områder, hvor det kan være praktisk, at det pågældende fagforbund gør det, men lige så vel må man jo understrege, at der kan være adskillige områder, hvor det er ganske upraktisk, at det kun er fagforeningen, der har anvisningsretten. Jeg tænker på folk, der skal skifte fagområde. Jeg tænker på den mobilitet, man ønsker at opnå, og at det i en vanskelig beskæftigelsesmæssig situation må være særlig påkrævet at se på, at mobiliteten på arbejdsmarkedet er så stor som muligt, for at så mange som muligt kan komme i beskæftigelse. Jeg tænker på folk, der på en eller anden måde har et handicap, og som ikke kan hjælpes direkte gennem fagforeningerne, men som kan få tilbudt muligheder igennem arbejdsformidlingen, således som den virker nu.

Ud fra disse grunde må jeg altså sige, at vi finder det absolut uhensigtsmæssigt at føre denne arbejdsanvisning tilbage til fagforeningerne. Det kan vel også i nogle tilfælde medføre en forskelsbehandling af de arbejdssøgende, at det er en sådan privat forening, der forestår arbejdsanvisningen, i